28/12/2019

π. Κωνσταντίνος Στρατηγόπουλος: Γιορτάζοντας Χριστούγεννα

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

МТИ БЖИЯ

Ο κόσμος συνήθως γιορτάζει τα Χριστούγεννα, σαν τη γιορτή μιας βολικής αγάπης, που αιωρείται μέσα στο φαρισαϊκό και υπό πτώχευση «φάντασμα-πνεύμα των Χριστουγέννων». (Holy Ghost)

Καθιερώθηκαν δυστυχώς τα Χριστούγεννα ως το επαιτειακό πυροτέχνημα μιας αγάπης, που είναι επιδερμική και ατελής, καρπός κάθε σκοτισμένης και εγκλωβισμένης στα ανικανοποίητα πάθη ψυχής.

Ο «άχριστος» (χωρίς Χριστό) χριστιανός, αγνοεί ότι η γιορτή γίνεται μόνο αν δει, τι μπορεί να κάνει ο ίδιος ο άνθρωπος για να περπατήσει 365 μέρες το χρόνο ο Χριστός στα μονοπάτια και πεζοδρόμια της γης, μέσα από τα δικά του πόδια. Γιορτάζει πραγματικά Χριστούγεννα, όχι αυτός που δίνει και παίρνει δώρα, αλλά όποιος είναι από μόνος του, το πιο υπέροχο δώρο για όλους τους άλλους.

Τι άλλο δηλαδή μπορεί να έχει σημασία, από το να γίνει ο άνθρωπος, ένας «κανονικός» χριστιανός, δηλαδή, «ο Χριστός» πάνω στη γη; Τότε μόνο τα Χριστούγεννα γίνονται μια ζωντανή διαρκής γιορτή και όχι μια θεατρική επιθεώρηση περιορισμένη στους μπιχλιμπιδάτους στολισμούς, στα εθιμοτυπικά δώρα, οικογενειακά τσιμπούσια και ολιγοήμερη φιλανθρωπική διάθεση.

Η Εκκλησία, μάς ζητάει κάτι εύκολο: Εμείς που είμαστε οι εικόνες του Θεού, να πάμε με τη χάρη του, στην αγάπη Του.

Σε αυτήν την πορεία προς την ομοίωση με τον Θεό, συντονιζόμαστε, με την προσευχή, νηστεία, μετάνοια, Θεία Κοινωνία. Όλα αυτά, αρχίζουν με προϋπόθεση τον κόπο και διάθεση του πιστού, αλλά καρποφορούν και τελειώνονται με την κάθαρση/φωτισμό/ θέωση, που είναι δώρα του Αγίου Πνεύματος. («Παν δώρημα τέλειον, άνωθεν εστί κατεβαίνον» που σημαίνει: Κάθε τέλειο, αιώνιο και πλήρες δώρο προέρχεται, δίνεται μόνο από τον Θεό… λόγος ευχαριστίας προς τον Θεό, μετά τη Θεία Κοινωνία). Εμείς απλά, ανοίγουμε την πόρτα της ψυχής, δείχνουμε τι θέλουμε και λέμε με όλες μας τις δυνάμεις στη χάρη του Θεού: ΝΑΙ ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΟΥ ΜΟΙΑΣΩ, ΚΑΝΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ. ΚΑΝΕ ΜΕ «ΠΡΙΓΚΙΠΑ» ΣΤΗ «ΒΑΣΙΛΕΙΑ» ΣΟΥ.

Ο Θεός, μέσα στην απέραντη αγάπη του, έγινε ένα με τον άνθρωπο, γενόμενος κανονικός, γνήσιος άνθρωπος. Έτσι ήθελε να κάνει από πάντα, αυτή ήταν η λαχτάρα του για τους ανθρώπους. Δεν έγινε ένας από μας, από ωφελιμιστικό υπολογισμό, για να γίνει χρήσιμος στην κοινωνία. Ήρθε, γιατί απλά μας αγαπούσε και του άρεσε να γίνει ο συνάνθρωπος μας.

Επί την ευκαιρία, μας έσωσε, αφού προσέλαβε την ανθρώπινη φύση και τη βάπτισε μέσα στο φως της Θεότητας. Λέει ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός: «Το απρόσληπτο είναι και αθεράπευτο». Ό,τι δηλαδή δεν το ακουμπήσει και προσλάβει ο «γιατρός», αυτό δε θεραπεύεται από μακριά. Ο Χριστός λοιπόν ως θεάνθρωπος μέσα στο Σώμα Του, «ακουμπά» τον κάθε ασθενή, τον κάθε ταλαίπωρο από την σπαστική αμαρτία άνθρωπο, για να τον θεραπεύσει.

Ας έρθουμε λοιπόν τώρα στον καθένα από μας. Βλέπω κάτι γύρω μου αρρωστημένο; Κοινωνώ με φιλότιμο το Σώμα του Χριστού, τον δέχομαι σε όλη μου την ύπαρξη και γίνεται η νέα μου δύναμη και όρεξη για δράση. Τότε φωτίζεται το μυαλό μου και λέω:

Αντί να διαμαρτύρομαι και να απομακρύνομαι από τον κάθε «άρρωστο», καλύτερα δεν είναι να τον ακουμπήσω, όπως ο Χριστός για να τον οδηγήσω προς τη θεραπεία; Και επειδή φοβάμαι πως δεν έχω τις δυνάμεις να το κάνω, ας πω: ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ: Εσύ μού έδωσες την ευθύνη να είμαι τώρα πάνω στη γη. Αφού είμαι εικόνα σου, με τη δύναμή σου, ξέρω πως μπορώ να ακουμπήσω αυτά τα πράγματα του κόσμου, να τα γιατρέψω.

Σε παρακαλώ, να μην αποκτήσω εγωισμό κάνοντάς το, σε παρακαλώ, φώτισέ με, γιατί είμαι άνθρωπος και μπορεί να πέσω σε αδυναμία ή χειρότερα σε περηφάνια! Θέλω όμως να κάνω, ό,τι κάνεις εσύ σε μένα. Μου δίνεις τη δύναμη; Τότε, θα τολμήσω να ακουμπήσω όποιον «άρρωστο» και αμαρτωλό είναι γύρω μου, για να τον θεραπεύσω, χωρίς και εγώ να αμαρτήσω, χωρίς κι εγώ να «αρρωστήσω».

Επαληθεύεται τότε αυτό που είπε ο Χριστός: «Σας δίνω την εξουσία να πατάτε πάνω σε φίδια και σκορπιούς και να μη σας πειράζουν.»

Αυτό το παράδοξο θαύμα το βλέπω συνεχώς με ανθρώπους χαμένους, πόρνες, αναρχικούς, φρικιά... Αν τους πλησιάσεις και δεις πίσω από το βάψιμο και τα μαλλιά, αν δεις πίσω από ό,τι κάνουν και τους πεις έναν καρδιακό λόγο, είναι σα να πέφτει ηλεκτροσόκ πάνω τους.

«Ξεσηκώνονται», αλλάζουν και τότε λέω: ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ, ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ!
Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΠΗΛΑΙΟ! ΓΙΝΕΤΑΙ ΦΑΤΝΗ!

+π. Κωνσταντίνος Στρατηγόπουλος
(Απόσπασμα από ομιλία)